

Sygn. akt: III U 11/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 czerwca 2014 r. w O.

sprawy z odwołania J. N. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania J. N. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 19.11.2013r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. N. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.10.2013r. do dnia 30.09.2014r.;
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 11/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19.11.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił J. N. (1) przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

J. N. (1) wniósł odwołanie od powyższej decyzji, żądając jej zmiany i przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na to, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 12.11.2013r. ustaliła, że odwołujący się nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 14.02.2011r. organ rentowy przyznał J. N. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 23.09.2011r. do dnia 31.10.2012r. Prawo to było przedłużone kolejną decyzją do dnia 30.09.2013r.

W dniu 03.09.2013r. J. N. (1) złożył wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Orzeczeniem z dnia 23.09.2013r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Na skutek sprzeciwu wniesionego przez J. N. (1) jego stan zdrowia był badany przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 12.11.2013r orzekła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Wobec powyższego decyzją z dnia 19.11.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił przyznania J. N. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art.57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje, według art. 59 ust. 1 powołanej ustawy, renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała (pkt 1), lub renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (pkt 2).

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art. 12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Natomiast w myśl art. 61 w/w ustawy - prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania J. N. (1) zależna była od wykazania przez niego niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu diabetologii kardiologii i neurologii. Po przeprowadzeniu wywiadu z J. N. (1), jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli rozpoznali u niego: cukrzycę typu 2, polineuropatię cukrzycową – okres wczesny, chorobę wieńcową stabilną, stan po (...) i (...) w 2009r., stan po (...) + DES z powodu restenozy w 2010r., nadciśnienie tętnicze, otyłość, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa i stawów bez upośledzenia funkcji narządu ruchu. Biegli ocenili, że występująca u odwołującego się niewyrównana cukrzyca z powikłaniami powoduje nadal częściową niezdolność do pracy od dnia 01.10.2013r. na okres jednego roku.

W uzasadnieniu opinii biegli stwierdzili, że odwołujący się leczony jest z powodu cukrzycy od czerwca 2009r. Ujawniona ona została w czasie hospitalizacji z powodu typowego dla drugiego typu cukrzycy powikłania o charakterze makroangiopatii, tj. ostrego zespołu wieńcowego i nadciśnienia tętniczego. Z powodu trudności w wyrównaniu na lekach doustnych od ok. półtora roku leczony jest insuliną - obecnie w dawce dobowej ok. 84 j. w skojarzeniu z metforminą. Pomimo to nadal występują u niego wysokie stężenia glukozy zarówno na czczo jak i po posiłkach. Dostarczone w dniu badania wyniki HbA1c i glukozy potwierdzają bardzo złą kontrolę cukrzycy. Wyniki badań są znacznie gorsze od wykonywanych wcześniej. Zdaniem biegłych wiąże się to prawdopodobnie z narastającą w związku z otyłością insulinoopornością. Badany wymaga edukacji w szczególności z zakresu diety cukrzycowej o zmniejszonej kaloryczności w celu uzyskania spadku masy ciała oraz lepszego wyrównania cukrzycy. Zdaniem biegłych należy również rozważyć zmianę leczenia najlepiej w warunkach szpitalnych, gdzie w celu przełamania insulinooporności

można zastosować podawanie insuliny w pompie. U badanego stwierdzono makroangiopatię cukrzycową oraz rozpoczynającą się polineuropatię. Odwołujący się nie miał od 2010r. badań diagnostycznych i nie był kierowany na koronarografię kontrolną, ale według jego twierdzeń - od dłuższego czasu ma bóle o charakterze ucisku w klatce piersiowej z nasileniem od około pół roku.

Zdaniem biegłych nie stanowi natomiast przeciwwskazania do pracy zarobkowej choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa i stawów bez upośledzenia funkcji narządu ruchu (opinia k. 14-16 a. s.).

Organ rentowy zgłosił zastrzeżenia do opinii, wnosząc jednocześnie o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych z zakresu diabetologii, neurologii i kardiologii. Zdaniem organu rentowego niedostateczna kontrola cukrzycy niewątpliwie wymaga modyfikacji leczenia i podjęcia działań wskazywanych przez biegłych, jednak może to być realizowane w ramach ew. zwolnień lekarskich. Uwzględniając wywiad zawodowy i przebieg zatrudnienia – odwołujący wykonywał różne prace, bez ścisłego ukierunkowania zawodowego, ostatnio jako pracownik ochrony do 2011r. Zatem zdaniem organu rentowego należy uznać, że istnieje możliwość podjęcia przez badanego zatrudnienia na stanowisku dostępnym dla osób z cukrzycą, bez tzw. degradacji zawodowej. Obecne powikłania cukrzycy w ich aktualnym nasileniu nie powodują zdaniem organu rentowego ograniczenia sprawności w stopniu znacznym, a choroba wieńcowa - praktycznie jednonaczyniowa, była leczona (...) w 2009r. i 2010r. z implantacją stentu DES - obecnie nie ma danych na zaostrzenia jej przebiegu i obecność istotnego uszkodzenia mięśnia serca. Zdaniem organu rentowego podstawą do orzeczenia niezdolności do pracy nie jest także polineuropatia.

Sąd na mocy art. 217 § 3 k.p.c. oddalił wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu neurologii, kardiologii i diabetologii, uznając, że sporne okoliczności zostały już dostatecznie wyjaśnione.

W ocenie Sądu Okręgowego należało bowiem podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych, którzy sporządzili opinię w przedmiotowej sprawie. Wnioski biegłych zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego się i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych oraz w toku postępowania przed Sądem. Wydana przez biegłych opinia poparta została logiczną argumentacją, biegli jednoznacznie wskazali występujące u J. N. (1) schorzenia, których stopień i nasilenie spowodowały częściową niezdolność do pracy na dalszy okres od dnia 01.10.2013r. do 30.09.2014r. Na okoliczność stanu zdrowia J. N. (2) wypowiedziało się trzech biegłych. Wypowiedzieli się oni na temat wszystkich dolegliwości, z którymi odwołujący wiązał swą niezdolność do pracy. Opinia biegłych zawiera przekonujące uzasadnienie, które sprowadza się do konkluzji, że niewyrównana cukrzyca wraz z powikłaniami powoduje u odwołującego nadal częściową niezdolność do pracy.

Przy rozstrzygnięciu tej sprawy Sąd miał także na uwadze, że w wyroku z dnia 03.02.2010r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (II PK 192/09, LEX nr 584735). Natomiast w wyroku z dnia 03.11.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy. Ograniczenie samodzielności sądu w zakresie dokonywania ustaleń wymagających wiadomości specjalnych, wynikające z art. 278 § 1 k.p.c. obejmuje również ocenę wzajemnego powiązania ustalonych schorzeń i skutków tych relacji oraz stosowanych procedur leczniczych dla ustalenia przesłanki całkowitej niezdolności do pracy (I UK 138/09, LEX nr 570122). Nadto w wyroku z dnia 03.09.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych, to sąd nie może rozstrzygać wbrew opinii biegłych (II UK 30/09, LEX nr 537018).

Sąd, oceniając stan zdrowia odwołującego w kontekście jego zdolności do pracy, miał na uwadze, że uprzednio w latach 2001-2011 pracował on jako pracownik ochrony. Sąd nie podziela stanowiska organu rentowego, że odwołujący nadal mógłby wykonywać tę pracę. Zdaniem Sądu niewyrównana cukrzyca i insulinoodporność powoduje, że istnieje duże ryzyko utraty przytomności. Z tego samego powodu odwołujący nie mógłby zdaniem Sądu wykonywać pracy operatora

pily tarczowej. Praca ta wymaga dużego wysiłku fizycznego, a ubezpieczony obecnie takiego wysiłku podejmować nie może. Nie może też wykonywać pracy przy maszynie w ruchu z uwagi na możliwość zasłabnięcia. O tym, jak duże trudności występują w wyrównaniu cukrzycy odwołującego, świadczy fakt, że odwołujący posiada skierowanie do Szpitala (...) na Oddział Diabetologiczny celem wyrównania cukru, gdyż szpital w P. nie jest w stanie tego cukru ustawić na prawidłowym poziomie. Zdaniem Sądu okoliczność ta świadczy dodatkowo o tym, że odwołujący jest aktualnie osobą częściowo niezdolną do pracy.

Nadto Sąd miał na uwadze, że okres niezdolności do pracy odwołującego wynikający z opinii biegłych, jest stosunkowo krótki. Kończy się bowiem dnia 30.09.2014r. Zdaniem Sądu jest to okres konieczny do tego, aby dokonać diagnozy stanu zdrowia odwołującego, by zastosować prawidłowe leczenie i odpowiednio wyrównać cukrzycę, by odwołujący mógł odzyskać zdolność do pracy.

Mając to na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał J. N. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.10.2013r. do dnia 30.09.2014r.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a w/w ustawy, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy już na etapie postępowania przed ZUS-em. Sąd miał bowiem na uwadze, że z uwagi na poziom skomplikowania sprawy, do jej rozstrzygnięcia niezbędna była opinia zespołu trzech biegłych sądowych lekarzy. Z tych względów orzeczono jak w pkt 2 wyroku.